

Sedm let v Tibetu

Recenze ■ Jan Pražák

Když jsem začínal s produkty Apple, mým vysněným počítačem byl MacBook Air. Líbila se mi ta lehkost, hubený profil a plnohodnotný (tehdy ještě) Mac OS X. První jsem si pořídil v době, kdy do něj Apple dokázal natlačit 12hodinovou výdrž baterie. A další teď – po sedmi letech. Byla ta změna hodně velká?

Začátky s Applem jsem zmínil proto, že před nákupem Macu mi všichni kamarádi říkali, že má dlouhou výdrž. Ne, nemluvili o výdrži baterie, ale o životnosti produktu jako takového. Když jsem prodával zboží zákazníkům v APR, uvědomil jsem si, že mají pravdu. Teď po tolika letech si to uvědomuji v plné míře.

V iPure jsme vám již [recenzi nového MacBooku Air přinesli](#). Tentokrát nečekejte souhrn novinek, spíš pocitů, které se dostaví, když se po delší době hodně věcí změní. A víte, co se změnilo? Prakticky všechno. Je to přesně jako z filmu Sedm let v Tibetu s Bradem Pittem. Takové je setkání s novým strojem oproti starému kolegovi. Jako z odlišných světů – MacBook Air Mid 2013 a MacBook Air 2020.

VYPRACOVANÉ TĚLO

Tím prvním, co mě po tolika letech překvapilo, je tělo. Konstrukce je daleko pevnější než u předchozího modelu, který tu s námi byl šest let (do roku 2017). Na novějším šasi je stěží poznat, že se jedná o 100% recyklovaný hliník, jak Apple uvádí v marketingových materiálech. Ale změnu v tuhosti spojí pocítíte při prvním úchopu a to není rozhodně špatně. O tento Air se můžete bát o trochu méně.

Hned po zapnutí jsem okamžitě poznal rozdíl v displeji. Je to stejné, jako kdy jste přešli z iPhone 3GS na iPhone 4 nebo z iPhone 7/8 na řadu X a novější. Každoročně jsem sledoval posun v displejích, jak je Apple vylepšoval, ale málokdy si to

tak uvědomíte, jako u těchto zmíněných zážitků. Jakákoli Retina je pro naše oči prostě úchvatně lahodnou technologickou kombinací. K tomu přičtete True Tone a softwarovou úpravu pro večerní práci v podobě Night Shift. Zkrátka perfektní displej pro vaše oči. Možná jedinou připomínku bych měl k okrajům obrazovky. Při použití ve dne je vidět pruh černého displeje nad názvem MacBook Air. To trochu kazí dojem úzkých okrajů. Ale kdo by si proti předchozímu modelu stěžoval, že?

VŠECHNO ZAPÍŠ

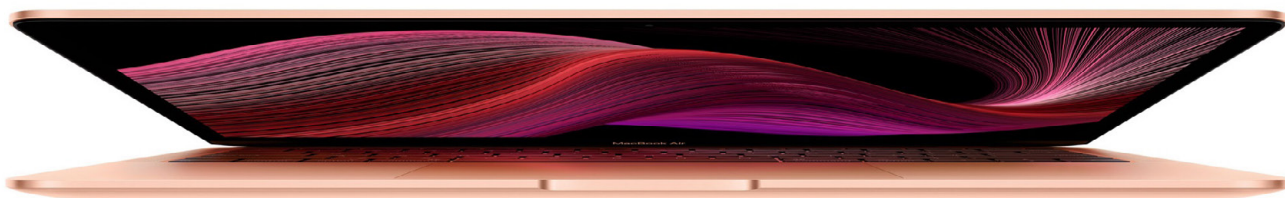
Co bychom tam měli dál? No jasně, tu největší opravu, kterou kdy Apple přinesl. Magická klávesnice je opravdu fantastická. Není to jen planý marketingový slib, je to opravdu tak. Při prvním vyplňování nastavení nového Airu jsem si říkal, že si určitě nezvyknu. Vyšší zdvih a klávesy dál od sebe se mi po tolika letech zdály být nenahraditelnými. Ale stačilo jediné odpoledne k tomu, abych si na klávesnici, na jejíž „magičnosti“ Apple pracoval 4 roky, zvykl, jako bych ji dávno používal. Motýlky v břiše jsem nezažil, takže jsem moc rád, že jsem ty nešťastné roky mohl přeskočit. Rozhodně se mi líbí i její tiché klepání, které dříve bylo daleko hlučnější. Opravdu mi vykouzlila úsměv na tváři, jak říká Apple na webové stránce.

Překvapením, které jsem nečekal, byla částečná absence tlačítka pro zapnutí stroje. To je nově integrováno do malé plošky s autentizací pomocí Touch ID. To výrazně ulehčuje čas při přihlašování nebo placení s Apple Pay.

POD KAPOTOU

Nejčastěji jsme slýchávali z recenzí, že je dobré si připlatit za vyšší modely, které skrývají čtyřjádrové procesory. Jasně, pokud vám na výkonu záleží, z 90 % budete vyhlížet příplatkové modely. Nestříhám videa (jedno ročně se nepočítá), nepracuji s grafikou, ani neřeším náročné kódování. Hlavní náplní mé práce jsou nejčastěji tabulky, e-mail a psaní článků velmi podobných tomuto. V poslední době sice i ke mně dorazilo velké množství videokonferencí, ale ty zvládá základní model levou zadní.

MacBook Air má oproti svým dřívějším kolegům krásný velký trackpad. Haptická odezva, která rozpoznává přítlak – na to si vaše prsty velmi rychle zvyknou, a samozřejmě multidotyková gesta jsou něčím, bez čeho bych si už MacBook nedokázal představit.

Stejně jako u základního modelu z roku 2013 jsem opět sáhnul k podobné konfiguraci. Ne že by v tom hrála roli cena, prostě jen nemám důvod platit za něco, co nevyužiji. Když jsem po takové době stále využíval polovinu úložného prostoru (podotýkám, že mluvím o 128GB modelu) a při běžných operacích jsem nevidal točící se barevný glóbus, nebylo zapotřebí pořizovat výkonnější stroj. Proto si myslím, že pokud uvažujete o nové mašině pro vaši práci, první, nad čím musíte přemýšlet, je výkon. Neřešte, kolik chcete za bestii zaplatit, ale kolik z daného výkonu využijete.

Dále si musíte položit otázku, na jak dlouho MacBook plánujete pořídit. Každá investice do nového zařízení s sebou nese problematiku jeho životnosti. Po vás totiž může dobře sloužit ještě někomu dalšímu, což ve výsledku může znamenat nižší výdaje při koupi. Já osobně jsem tak musel vynaložit pouze polovinu kupní ceny – stačilo prodat sedmiletého kamaráda. Když nad produkty začnete uvažovat tímto způsobem, možná občas přehodnotíte pohled, jakým je hodnotíte.

PŘEDE JAKO KOCOUR

Je také velmi tichým společníkem. Za celou dobu jsem jeho větráčky slyšel jen jednou. To bylo ve druhé hodině videopřenosu skrze Skype pro firmy. Vzhledem k tomu, že u konkurenčních videopřenosů jsem stejný problém nezaznamenal, bude chyba spíš na straně této konkrétní aplikace.

Rád přidám dvě největší radosti z používání nového modelu. MacBook Air má oproti svým

dřívějším kolegům (před redesignem v roce 2018) krásný velký trackpad. I to jste nejspíš četli v mnoha pochvalných recenzích. Haptická odezva, která rozpoznává přítlak – na to si vaše prsty velmi rychle zvyknou, a samozřejmě multidotyková gesta jsou něčím, bez čeho bych si už MacBook nedokázal představit.

Mám trackpad nastaven na Kliknutí klepnutím, protože mi to přijde tiché a milé. Díky tomu, že tato báječně velká plocha umožní kliknout kdekoli, při opravdovém zatlačení vás čeká skvělý pocit, jak byste se promáčkli do útrob MacBooku. Možná podobná změna, která na vás čekala u iPhone 7. Přesně takový ten pocit, že vám zařízení pod rukama ožívá. Trochu mi trvalo, než jsem si zvykl. Starší Air měl „mrtvý“ trackpad, takže jsem místo pouhého dotyku častěji kličkal.

HLUČNÝ STŘÍZLÍK

Na svoji velikost mne naprosto ohromil zvukem. Jasně, ani MacBook Air z roku 2013 nehrál špatně v místnosti o ploše 30 m². Nový Air hraje, jako kdyby měl ještě externí reproduktor. Na takto tenké tělo se jedná o famózní zážitek. Novější 16palcový MacBook Pro hraje ještě lépe, ale není se čemu divit vzhledem k velikosti. U třináctipalcového Airu se jedná o nevidanou podívanou.

Když jsme u zvuku, nelze nezmínit ani trojici mikrofونů. Ať už se jednalo o videokonferenci nebo nahrávání zvuku, snímání hlasu je daleko citlivější a s nižším obsahem ruchů a šumu.

MÁ SVOJE MOUCHY

Má však i svoji nevýhody. Při používání jsem našel pouze dvě. Tou první je naprosto nedostatečná kamera s rozlišením 720p. V roce 2020 se Apple konečně mohl rozloučit s rozlišením z roku 2013. Je paradoxní, že nakolik je novinka skvělá, v tomto ohledu zůstává na stejné hodnotě jako můj předchozí sedmiletý kousek. Opravdu na pováženou je, že stejnou kameru dostanete i v případě, kdy si objednáte světovou extratřídu v podobě zmíněného šestnáctipalcového MacBooku Pro s cenou startující na 70 000 Kč. Vlastně je to k pláči.

Druhá drobnější výtka se týká absence konektoru USB-C na pravé straně MacBooku. Všichni se už smířili s tím, že magnetická koncovka nabíjení je pryč. Ale upřímně, pokud se Apple tak moc snaží všechny svoje zařízení propojovat bezdrátově, proč má MacBook Air zbytečný 3,5mm jack? I kdybych nakrásně nechal svoje AirPods v krabici a chtěl použít drátová sluchátka EarPods, tak u nich mám jen konektor Lightning. Konektor jack sám Apple poslal na smrt, podobně jako před lety i internetovou technologii Flash. Tak proč je zpátky vytahovat ze záhrobí?

Chvilku jsem i přemýšlel, jak je na tom baterie. U nového kusu chvilku trvá, než se usadí. Především poté, co aktualizuje veškerá data z iCloudu jako třeba fotky nebo e-maily. Přesto musím přiznat, že u mého staršího modelu baterka po takové době zažila jen 416 cyklů. Tím pádem mi několik hodin práce bezpečně zvládl.

Nový kousek dokážu vyčerpat během pár hodin psaní, e-mailování, videokonferencí a chatování. Jenže teď to mám navíc s bonusem v podobě krásného displeje.

EPILOG

MacBook Air mě rozhodně nahlodal. Dostal jsem po mnoha letech fantastické zařízení s úžasnou klávesnicí při malých rozměrech. iPad je pro mě poslední tři roky primární zařízení. I když jsem jej používal bez klávesnice, pouze se Smart Coverem, bylo to mé denní zařízení. Dokonce jsem chvíli uvažoval, že si na cesty vystačím s iPadem Pro bez klávesnice – pouze s Apple Pencil. Rozhodně na něj nezapomenu, ale MacBook Air mi práci opět zpříjemnil na vysoké úrovni. Až jsem se přistihl, že jsem pocítil škodolibou radost, že už přes měsíc nepracuji v běžném režimu.

Je to, jako bych po 7 letech šplhání na Nanga Parbat našel místo klidu a radosti. Podobně jako Heinrich Harrer našel přítele v Dalajlámovi, se kterým zůstal až do své smrti v roce 1949. Doufám, že podobně pevné přátelství teď čeká mě a nový Air.

Vím, že jsem vybral perfektního parťáka a na chvíli to nahlodalo mé uvažování. Každopádně je to stroj, který je lepší, než se z parametrů dalo čekat. Mašina, která mi opět pomohla více milovat notebook a která mi našeptává, že iPadem ji plnohodnotně nenahradím. A víte co? S každým dnem jí věřím čím dál víc.